

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Radnai Miklós ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Duchon Gábor Balázs ügyvéd által képviselt Budapest ... Társasház alperes ellen - akinek pernyertessége érdekében a Havasi és Karczub Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Havasi Karolin ügyvéd) által képviselt Alperesi beavatkozó (fél címe 1) beavatkozott - kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. március 2. napján kelt, 12.KP.632.359/2005/31. szám alatti ítélete ellen a felperes által 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek és az alperesi beavatkozónak fejenként és külön-külön 100.000-100.000 (Százezer-százezer) Ft fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi továbbá a felperest arra is, hogy az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 373.000 (Háromszázhetvenháromezer) Ft fellebbezési illetéket a Magyar Államnak, az APEH Közép-magyarországi Regionális Igazgatóságának külön felhívására fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes kártérítés megfizetése iránti keresetében az alperest mindösszesen 4.692.500 Ft vagyoni és nem vagyoni kára megtérítésére, valamint 127.000 Ft járadék megfizetésére kérte kötelezni az alábbiak miatt:

A felperes amiatt indította a pert az alperesi társasházzal szemben, mert kereseti előadása szerint az alperesi társasház előtti járda jeges, csúszós, jégbordás volt,

emiatt elesett és ezért bokatörést szenvedett. E balesetével összefüggésben részletezte keresetében, hogy milyen összegű kára keletkezett.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján nem látta megalapozottnak a felperes kereseti kérelmét.

Mindenekelőtt az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a Pp. 164. §-ában foglaltak értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy őt kár érte és hogy kára az alperes jogellenes felróható magatartásával okozati összefüggésben keletkezett.

Az a perben nem volt vitás, hogy a felperest 2005. február 15-én baleset érte, a bokája eltörött, azt aznap a ... Kórházban megműtötték. A jogalap körében a perben a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a baleset az alperesi társasház előtti járdaszakaszon következett be amiatt, mert alperes elmulasztotta az 1/1986.(II. 21.) ÉVM-EÜM együttes rendelet 3. § h) pontjában előírt kötelezettségét és nem gondoskodott az ingatlan előtti járdaszakasz tisztántartásáról.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett okiratok, a kihallgatott tanúk vallomásai alapján a felperes kereseti, valamint a személyes meghallgatása során tett előadását az elsőfokú bíróság nem fogadta el.

Az időjárási viszonyokkal kapcsolatban az Országos Meteorológiai Szolgálat, valamint a Fővárosi Közterületfenntartó Zrt. megkeresésre adott válasza alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perbeli időben és a perbeli helyen a léghőmérséklet alig változott, valószínűsíthetően mindvégig -1 és +2 Celsius fok között alakult. Reggel 7 órakor a szabad talaj felszínén 4-5 cm vastag hóréteget észleltek. A térségben feltehetően 9 óra körüli időtől kezdődően hosszabb-rövidebb megszakításokkal tarkítva gyengén havazott. Gyenge vagy mérsékelt volt a légmozgás, melyet élénk széllesek kísérték. Ezen időjárási adatokkal szemben a felperes, illetőleg a felperes által meghallgatni kért és a bíróság által tanúként kihallgatott személyek nyilatkozatai az Országos Meteorológiai Szolgálat adataival ellentétben állottak akkor, amikor olyan nyilatkozatot tettek, hogy összefüggő jégpáncél borította az alperesi társasház előtti járdát, illetve ott napok óta jeges, csúszós volt a járda és azon közlekedni sem lehetett. Ugyanakkor az alperesi társasház közös képviselője, illetőleg az általa indítványozott tanúk egybehangzóan nyilatkozták, hogy a baleset napján minimális hóesés volt, sózni sem kellett, a járdaszakasz pedig a hóesés előtt járda volt, azon jégbordák nem voltak.

Az elsőfokú bíróság számos tanút hallgatott ki azzal kapcsolatban is, hogy a felperesi baleset hol történt. A felperesi előadással szemben ugyanis a mentőszolgálat által felvett adatlapon az szerepel „hogy a felperes ma délelőtt házuk előtt elcsúszott, jobb bokája megsérült”. A felperesi lakás pedig nem az alperesi társasházban van. A kórházi zárójelentésben pedig az szerepel, hogy a felperes személyes elmondása szerint munkahelyén munkavégzés közben esett el. Ezen zárójelentésben írt adat ugyancsak ellentétben áll a felperes azon

előadásával, hogy a baleset helyszíne az alperesi társasház volt, a felperes munkahelye ugyanis az a társasház, amelyben ő maga is lakik.

Ezen túlmenően a felperes arra hivatkozott, hogy az alperesi társasház előtt akkor érte a baleset, amikor az egyik vevőjének kenyeret vitt lakására és a társasházból már kifelé jövet elesett a társasház előtti jeges járdaszakaszon. E tanú kihallgatásakor tett nyilatkozata ezen felperesi előadást megerősítette. Ugyanakkor a bíróság beszerezte a tanú munkahelyének igazolását, amelyből az volt megállapítható, hogy a tanú aznap a perbeli időben a munkahelyén dolgozott, így cáfolta ezen okirat adata mind a tanú felperesi előadást alátámasztó nyilatkozatát, mind pedig a felperes keresetbeli és perbeli előadását a baleset helyével kapcsolatban.

A további tanúk pedig döntő részben a felperestől szereztek tudomást a balesetről, így közvetlen tudomásuk a baleset helyéről nem volt. Ezen túlmenően a kihallgatott tanúk egymással ellentétesen is nyilatkoztak, hogy a balesetkor ki ment a felperes segítségére, illetőleg ki volt az, aki a baleset idején a helyszínen tartózkodott. Ezen tanúk vallomását az elsőfokú bíróság részletesen értékelte és mérlegelte, részletesen kitért az egyes tanúk nyilatkozatai között, valamint a tanúk és az okirati bizonyítékok adatai között mutatkozó ellentmondásokra. Ennek alapján az volt az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy az alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges bizonyossággal a felperes nem tudta a perben bizonyítani azt, hogy kára és az alperes magatartása között okozati összefüggés van, mert nem tudta bizonyítani azt, hogy az alperesi társasház előtt következett be a baleset és mindez az alperes mulasztására visszavezethető okból. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet a jogalap körében elbírálva megalapozatlannak találta és az összegszerűség további vizsgálatát mellőzte, ezért a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel.

Fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és az alperes kártérítési felelősségének a megállapítását kérte. Fellebbezésében kifejtett álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást és abból téves jogi következtetésre jutott és ennek eredményeként utasította el a kellő alap nélkül a felperes keresetét. Ezzel kapcsolatban utalt arra, hogy az időjárási viszonyokkal kapcsolatban is téves volt az elsőfokú bíróság megállapítása, mert az Országos Meteorológiai Szolgálat és a Fővárosi Közterületfenntartó Zrt. igazolása az elsőfokú bíróság megállapítását nem támasztja alá, az a felperesi előadást erősíti. A baleset helyszínével kapcsolatban álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által bejelentett tanúk vallomását kellő alap nélkül kérdőjelezte meg, holott ..., ... és ... tanúk is észlelték elesését és azt tanúsították, hogy az az alperesi társasház előtt történt. Ezzel szemben állítása szerint ... vallomása, amely tanú vallomását az elsőfokú bíróság ítéletének megállapítása alapjául elfogadta, nem tekinthető tárgyilagosságnak és elfogulatlannak, mivel nevezett nemcsak haragos viszonyban áll velük, de a tanú nem is láthatta a buszmegállótól hazafelé azt, hogy

a felperes a tanú nyilatkozata szerinti társasház előtt áll. A közös képviselő által felvett jegyzőkönyv pedig bizonyító erővel nem bír, mert a bejáráson képviseletének lehetőségét nem biztosították, másrészt nem is lehet tudni, hogy valójában mit észleltek és miért nem lehetett látni az elesése nyomát. Vitatta még azt is fellebbezésében, hogy az alperesi társasház közös képviselője aznap bejárhatta volna a vitatott járdaszakaszt, mert álláspontja az, hogy csak két nappal később szerzett a balesetről tudomást. Majd részletezte, hogy az alperesi tanúk vallomásaiban is milyen ellentmondások találhatók, s ezen ellentmondások ellenére az elsőfokú bíróság e tanúk vallomását aggályosnak nem találta. Továbbra is fenntartotta azon perbeli előadását, hogy az alperesi társasház előtti járdaszakasz takarítása nem volt megoldott, márpedig a vitatott járda csúszásmentesítéséről a jogszabály szerint az alperesnek gondoskodnia kellett volna. Mindezekre tekintettel kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, jogi okfejtése és döntése is teljes egészében megalapozott volt. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében helyes indokaira utalással a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján hagyta helyben.

A felperes fellebbezésével kapcsolatban ezért a másodfokú bíróság csupán az alábbiakat emeli ki:

Helytállóan hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a perben a Pp. 164. §-a alapján az alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy a balesete valóban az alperesi társasház előtti járdaszakaszon következett be azon oknál fogva, hogy az alperes a jogszabályban előírt kötelezettségének nem tett eleget és a járdaszakaszt kellően nem takarította, illetőleg annak csúszásmentesítéséről nem gondoskodott és ez volt az oka a baleset bekövetkezésének.

Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság hangsúlyozza azt is, hogy a bizonyítási teher szabályaiból következően a perben lefolytatott bizonyítás adataiból, valamint a tanúvallomások ellentmondásosságából mutakozó bizonytalanságok mindig a bizonyító fél terhére esnek. Ezen szabályt szem előtt tartva pedig az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani az alperes felelősségét. Mindazok a bizonytalanságok ugyanis, amelyeket az elsőfokú bíróság a tanúk vallomásaival kapcsolatban kellően részletezett és mérlegelt, a felperes terhére esnek.

Az elsőfokú bíróság széles körben folytatott le bizonyítást mind a baleset helyének, mind pedig a baleset bekövetkezésének körülményeire vonatkozóan. E körben a tanúk vallomásait részletesen értékelte és mérlegelte. Mérlegelése pedig okszerű volt, logikai ellentmondást nem tartalmazott, ezért a másodfokú bíróság ezen mérlegelését az elsőfokú bíróságnak nem is érintette.

Kiemeli azonban a másodfokú bíróság, hogy döntő jelentősége volt annak, hogy a baleset az alperesi társasház előtt következett-e be. E körben pedig nagymértékben figyelembe kellett venni és az elsőfokú bíróság helyesen is vette figyelembe, hogy a felperes elsődleges nyilatkozata, amelyet a mentőszolgálat jegyzőkönyve rögzített, illetőleg amelyet a kórházi zárójelentése tartalmaz, teljes egészében eltér attól, amit a keresetlevelében és a perben személyes meghallgatása során tett. Mind a mentőszolgálat adata, mind pedig a kórházi zárójelentés adata, amely a felperes akkori személyes nyilatkozatán alapul, egybevágóan azt tartalmazza, hogy a felperest azon társasház előtt érte baleset, amelyben saját lakása is van és amelynek átjárójában a munkahelye is található. Ezzel szemben állt a későbbi keresetlevélbeli, illetőleg perbeli nyilatkozata, hogy a társasház előtt érte őt baleset. Ez utóbbi nyilatkozatával kapcsolatban pedig számos ellentmondás mutatkozott mind a felperesi nyilatkozat és a per egyéb adata (Országos Meteorológiai Szolgálat jelentése), illetőleg a kihallgatott tanúk vallomásai között. Ezen ellentmondásokat az elsőfokú bíróság kellően részletezte és megfelelően értékelte és mérlegelte.

Ugyancsak nyomatékka figyelembe veendő volt az is, hogy a felperes előadása az volt, hogy a balesete akkor és azért következett be az alperesi társasház előtt, mert az egyik vevőjének kenyeret vitt a lakásába és a társasházból kijövet a járdaszakaszon elcsúszott. Ehhez képest okirati bizonyítékkal cáfolást nyert az, hogy e tanú aznap lakásában nem tartózkodhatott, mert munkahelyén volt és a jelenléti íven a munkahelyen történő jelenlétét igazolta aláírásával. Ezen adatok pedig kétségessé tették a felperes szavahihetőségét és az általa megjelölt tanú szavahihetőségét is a baleset bekövetkezésének helyével kapcsolatban.

E körben kellő mértékben vette figyelembe az elsőfokú bíróság azt is, hogy a perben kihallgatott tanúk, így ... tanú nyilatkozata, de ... tanú nyilatkozata is részben ellentmondásos volt a felperes által korábban csatolt és ezen tanúk által adott írásbeli nyilatkozat tartalmával. Ezen túlmenően pedig ..., illetőleg ... tanú nyilatkozatai közötti ellentmondások oly mértékűek voltak, hogy abból nyilvánvalóvá vált, hogy a baleset napján nevezettek együtt munkába nem mehettek. Ezen túlmenően pedig ... tanú vallomása, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is kellően részletezte, az út és időjárási viszonyokkal kapcsolatban is teljes egészében ellentétben állt mind az Országos Meteorológiai Szolgálat igazolásával, mind pedig a perben kihallgatott egyéb tanúk vallomásával. Ugyanez volt elmondható ... tanúnak az útviszonyokkal kapcsolatos nyilatkozatával is.

Ugyancsak kétségessé tette mind a felperes, mind pedig a testvére nyilatkozatát az is, hogy mindketten úgy nyilatkoztak, hogy a felperes elesésekor a testvére sietett a segítségére egy ismeretlen fiatalemberrel, más nem volt a helyszínen. Felperes nyilatkozata szerint pedig az épületből távozva érte őt a baleset az alperesi társasház előtt. Ezzel szemben áll ... tanú vallomása, akinek a nyilatkozta szerint ő látta a balesetet és még kérdezte is a felperes testvérétől, hogy nincs-e segítségre szüksége, aki úgy válaszolt, hogy megoldja. E tanú helyszínen történő megjelenéséről avagy az előbbi szóváltásról sem a felperes, sem pedig a testvére nyilatkozatot nem tett. Az előbb hivatkozott ... tanú pedig a már részletezett és mind

a felperes, mind pedig ... tanú vallomásaival ellentétes nyilatkozatán túl még azt is nyilatkozta, hogy a felperes balesetét látta akkor, amikor a felperes az alperesi társasház felé tartott és nem attól távozóban volt. Nyilvánvaló, hogy a felperesi előadás és e tanú vallomása egymással teljes egészében ellentétben áll.

Mindezen tanúk vallomásaival szemben álltak az alperesi tanúk nyilatkozatai, amely tanúk döntően úgy nyilatkoztak, hogy a perbeli időben az időjárási viszonyok nem tették szükségessé a csúszásmentesítést a vitatott járdaszakaszon, mert az útszakasz nem volt korábban jégbordás, illetőleg az aznap esett hó mennyisége ezt nem tette szükségessé. Ezek pedig, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította, egybevágnak a meteorológiai szolgálat jelentésével.

Ilyen ellentétes peradatok mellett nyilvánvalóan ítéleti bizonyossággal kétséget kizáróan megállapítani nem lehetett azt, hogy a baleset pontosan hol történt és ebből következően az alperes felelőssége sem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság pedig helytállóan értékelte és részletezte mindezen ellentmondásokat, bizonytalanságokat és mindezek pedig a felperes terhére esnek.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság sem látta az alperes felelősségét megállapíthatónak. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján lényegében indokainál fogva helybenhagyta.

Mivel pedig a felperes fellebbezése alaptalan volt, ezért a fellebbezési eljárással kapcsolatos költségek viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles. Az alperes és az alperesi beavatkozó javára megítélt fellebbezési eljárási költség kizárólag ügyvédi munkadíj, amely már az áfa-t is tartalmazza. Ugyancsak a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére, figyelemmel az Itv. 64. §-ára, valamint a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésében foglaltakra.

, 2007. július 6.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő